

[Jan Køpke Christensen]

Begrundelse

Spørgeren har bemærket, at der samtidig med stor mangel på sygeplejersker på landets sygehuse søges mange sygeplejersker til asylcentre.

Når der i denne tid tales om sygeplejerskemangel, ikke mindst i forbindelse med de nye orlovsordninger, tales der aldrig om, hvor stor en del af mangelen der skyldes ansættelser i de mange asylcentre.

Svar (20/4 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Dansk Røde Kors har i denne forbindelse oplyst, at der p.t. er oprettet 263 normerede sygeplejersværk i landets asylcentre.

Til sammenligning kan det oplyses, at der i 1992 var ca. 25.000 sygeplejersker (årsværk) ansat på sygehusene og ca. 15.000 sygeplejersker (årsværk) ansat i kommunerne.

Spm. nr. S 1044

Til *udenrigsministeren* (14/4 94) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil regeringen gennem EU's Ministerråd tage initiativ til, at der lægges pres på Kommissionen for at få den til at ændre sin ansættelsespolitik, så diskriminationen mod ikkeunge ophører?«

Begrundelse

Kommissionens ansættelsespolitik er kun at ansætte yngre medarbejdere. Der er i dag aldersgrænser på 35-40 år i næsten alle jobannoncer. Det er udtryk for en grov diskrimination og i øvrigt også tåbeligt, fordi man på den måde afskærer sig fra at trække på erfarne mennesker. Åbenbart satser man i stedet på at skabe en korpsånd. Som vicepersonaledirektør Benoit Liger siger til bladet *Ældre-sagen* (marts-april 1994): »Når vi satser på de unge, er det, fordi de endnu ikke har fået »dårlige vaner«.« Underforstået: de er åbne for den korpsindoktrinering, der finder sted i Bruxelles. Liger siger endda om sig selv: »Jeg blev ansat her lige fra universitetet og har været i Kommissionen lige siden. Jeg har ingen anelse om, hvordan den virkelige verden ser ud. Vi forsøger at løse problemet ved at ansætte eks-

perter og konsulenter udefra.« Det er da selv-erkendelse!

EF-Parlamentet har flere gange bedt Kommissionen ændre praksis, men det lader Kommissionen hånt om med Ligers ord, fordi »Parlamentet har som bekendt ingen magt«. Der skal åbenbart sættes hårdt mod hårdt, og derfor skal Ministerrådet gå ind i sagen, for det har som bekendt en betydelig magt. Spørgeren håber, at spørgsmålet kan få regeringen til at tage et initiativ.

Svar (19/4 94):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Ansættelsesvilkårene for de ansatte i EF's institutioner fremgår af vedtægten (tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber), som er godkendt af Rådet. Det fremgår af artikel 1 i bilag III til vedtægten, at ansættelsesmyndigheden i sin meddelelse om afholdelse af udvælgelsesprøver kan fastsætte aldersgrænsen for ansøgerne og beslutte udskydelse af aldersgrænsen for ansatte, der i mindst ét år har været i institutionens tjeneste. Denne hjemmel har ført til, at EF's institutioner som hovedregel i praksis anvender en aldersgrænse på 35 år for ekstern rekruttering af nyansatte akademiske fuldmægtige.

Dette skyldes bl.a. hensynet til medarbejderens selv, da det kan være vanskeligt for medarbejderen at gennemføre et normalt karriereforløb, hvis det indledes på et sent tidspunkt.

Denne hovedregel gælder for fastansættelser af tjenestemænd og ikke for de mange midlertidige ansættelser eller udstationeringer som nationale eksperter. Den gælder heller ikke for de ledende stillinger, dvs. fra og med kontorchef og opefter.

Det er regeringens indtryk, at en lignende hovedregel i praksis i vidt omfang anvendes i EF's medlemsstater, også i lande, der ikke har en formel hovedregel om en aldersgrænse på 35 år. Det er formentlig relativt sjældent, at nyansatte akademiske medarbejdere på fuldmægtigniveau i centraladministrationerne er 35 år eller derover.

På denne baggrund, herunder en så vidt ses tilsvarende praksis i medlemsstaterne, synes der ikke at være grundlag for at imødekomme spørgerens anmodning.